

Arrest

nr. 176 715 van 21 oktober 2016
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische en Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. PEHARPRE, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: R(...)

voornaam: E(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17/03/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17/03/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17/03/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. V(...) H(...)(Administratief Deskundige), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van LP Antwerpen

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas

de betrokkene, R(...), E(...) op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 14/10/2016"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten die besloten ligt in de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van deze vordering kennis te nemen.

2.2. Gezien in de aanhef van het verzoekschrift kan gelezen worden dat de bijlage 13septies van 14 oktober 2016 de bestreden beslissing is en dit ook uitdrukkelijk ter terechtzitting bevestigd wordt, dient geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, opgeworpen in de nota met opmerkingen, voor zover dit gericht is tegen het inreisverbod.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker op:

1. *Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden — 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).*
2. *Schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden*
3. *Schending van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden*

Verzoeker betoogt als volgt:

1. *Schending van artikel 8 van het EVRM*

De bestreden beslissing stelt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven en dat hij daardoor art. 8 van het EVRM niet kan inroepen.

Dit is flagrant onredelijk en onwaar.

Verzoeker heeft namelijk wel familie in België, die hier op een legale manier verblijven. Zo heeft verzoeker zijn neef die in België verblijfsrecht heeft en waarmee hij een duurzame familieband heeft, alsook 2 broers die hier legaal verblijven.

Verwerende partij onderzoekt de situatie van verzoeker niet eens!

Dit is flagrant onredelijk en onzorgvuldig!

Verzoeker en zijn neef en broers hebben een-duurzame familieband met elkaar.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Kosovo wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat verzoeker op 17.03.2015 een bevel om het land te verlaten heeft gekregen, maar dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft aangetekend. Een feit dat verwerende partij niet mee opneemt in zijn beslissing. Ook worden de-broers, die legaal verblijven in België, niet vermeld in de beslissing.

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

En dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit,

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij dan ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE elementen.

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van het bevel wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een 'tijdelijke verwijdering' met zich zou meebrengen. Zijn neef, alsook zijn 2 broers verblijven nl. legaal in België.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen.

Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het 2orgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan verzoeker het grondgebied dient te verlaten en zijn neef en broers dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178,887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Immers;

Dat verzoeker een inreisverbod kreeg betekend van 2 jaar op dezelfde datum als het bevel, nl. 14.10.2016, zonder enige individuele afweging in het dossier van verzoeker.

Er werden reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11,2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering orent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissingen zouden hebben voor verzoeker en zijn familieleden.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat dit mede getuigt dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

En dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07,1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggende beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming, De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit

.

Voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07,1991 door geen rekening te houden met ALLE elementen.

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met oog op de verwijdering wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een 'tijdelijke verwijdering' met zich zou meebrengen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen; met betrekking tot de beslissingen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

2. Artikel 6 van het EVRM

Verzoeker heeft nog een beroep lopen tegen de ongegrondheidsbeslissing van de regularisatieaanvraag op basis van art. 9ter en het bevel om het grondgebied te verlaten, beiden van 17.03.2015.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten. Hij wenst immers aanwezig te zijn en wil hulp bekomen! De eerdere beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken werden al meermaals vernietigd. Hierdoor wenst verzoeker dit behoedzaam op te volgen ook gezien de mogelijke impact dat dit heeft op het leven van verzoeker.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procédure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid te bekomen en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat het bevel van 17.03.2015 waarop verwerende partij zich nu beroept om dit bevel af te leveren, eveneens betwist wordt en een procedure lopende is teneinde dit te vernietigen... Dat verzoeker onder meer omwille van dit lopende beroep hiertegen, zich nog steeds in België bevindt in afwachting van hieromtrent spoedig meer duidelijkheid te verwerven.

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM, dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onbijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

3. Schending van artikel 3 van het EVRM

Verzoeker is al meer dan 10 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hij is naar België gekomen, samen met zijn familie, als minderjarige en is sindsdien met meer terug gekeerd.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, Hij kan immers met terugkeren naar zijn land van herkomst!

Immers is hij uit het land gevlucht en is er al meer dan 10 jaar niet meer geweest Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Kosovo, als hij daar al jaren niet meer geweest is en hij vreest voor zijn leven?? Hij is namelijk als minderjarige naar België gevlucht, en dit samen met het hele gezin, om in België asiel aan te vragen.

Dat in de bestreden beslissing zelfs niets vermeld wordt over een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het land van herkomst van verzoeker!

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dienvolgens is voldaan aan de tweede en derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV.

Belang:

Als gevolg van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd aan verzoeker de toegang tot het Belgisch grondgebied ontzegd. Meer nog, verzoeker kan mogelijks gerepatrieerd worden! Verzoeker heeft een persoonlijk, rechtstreeks en actueel belang om huidige procedure te vorderen.

Niet alleen als gevolg van het bevel, maar ook van het inreisverbod heeft verzoeker een persoonlijk rechtstreeks en actueel belang bij het vorderen van huidige procedure. Indien hij gerepatrieerd wordt zal hij de komende 2 jaar niet meer op Belgisch grondgebied mogen vertoeven wat de familieband met zijn broers en neef onmogelijk maakt, alsook kan hij zich dan niet verdedigen tijdens het beroep dat verzoeker instelde tegen ongegrondheidsbeslissing van de regularisatieaanvraag op basis van art. 9ter en het bevel, dat aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 17.03.2015.

Dat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van genoemd bevel aan verzoeker een direct en persoonlijk voordeel verschaft.

Dat hij op deze manier niet gescheiden zal worden van zijn broers en zijn-neef en zijn rechten zal kunnen vrijwaren."

3.3.2.2. Er kan maar sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM indien er sprake is van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoeker maakt gewag van een duurzame familieband met “*zijn neef die in België verblijfsrecht heeft*”, doch verzoeker toont niet aan dat hij een neef met verblijfsrecht heeft in België en dat hij met deze een duurzame familieband heeft. Voorts heeft verzoeker blijkens het administratief dossier inderdaad twee broers die legaal in België verblijven, maar hij toont niet aan dat hij met hen een duurzame familieband heeft. Immers, uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dergelijke bijkomende elementen zoals het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, ... worden *in casu* niet aangetoond en blijken evenmin uit het administratief dossier. Vermits geen gezinsleven van verzoeker blijkt met een neef of met zijn twee broers, diende de verwerende partij dit niet verder te onderzoeken en evenmin een belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 EVRM. Waar verzoeker opwerpt, “*Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van het bevel wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een ‘tijdelijke verwijdering’ met zich zou meebrengen*” dient de Raad op te merken dat verzoeker dwaalt aangezien nergens in de bestreden beslissing iets kan gelezen over een tijdelijke verwijdering. Verzoekers theoretisch betoog over artikel 8 EVRM en zijn overtuiging dat artikel 8 EVRM wel degelijke geschonden is, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.3.2.3. Waar verzoeker opmerkt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat al zijn gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven, dient de Raad op te merken dat het hem niet onredelijk voorkomt dat de verwerende partij, zoals ze het schetst in haar nota, hiermee bedoelde aan te geven dat de gezinsleden waarmee verzoeker effectief samenwoont, zijnde zijn ouders en zijn twee zussen, Si. R. en Se. R., allemaal op illegale wijze in het Rijk verblijven. Verzoeker spreekt dit niet tegen ter terechtzitting en hij toont alleszins niet aan dat hij met de op legale wijze in het Rijk verblijvende gezinsleden, wel een duurzame familieband heeft. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker de verwachting koestert dat de bestreden beslissing diende te vermelden dat verzoeker nog twee broers heeft die op legale wijze in het Rijk verblijven.

3.3.2.4. Verzoeker voert voorts aan dat hij nog een beroep hangende heeft voor de Raad tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd uitgereikt op 17 maart 2015 en dat hiervan ook geen gewag gemaakt wordt in de bestreden beslissing. De Raad ziet andermaal niet in waarom de bestreden beslissing dit zou dienen te vermelden. Het betreft immers geen schorsend beroep dat een rem zou zetten op de geldigheid of de uitvoerbaarheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.5. Verzoeker is van oordeel “*Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen.*” maar hij laat na dit betoog te concretiseren door weer te geven met welke elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

3.3.2.6. Verzoekers betoog over het hoorrecht is niet dienstig. Verzoeker uit voornamelijk een theoretisch betoog dienaangaande en kan gelet op het gestelde in punt 3.3.2.2. niet dienstig voorhouden dat het vermelden van een neef en twee broers bij zijn horen door de verwerende partij tot een andersluidende beslissing had kunnen aanleiding geven.

3.3.2.7. Waar verzoeker vervolgens betoogt dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het treffen van het inreisverbod, is dit geen dienstig betoog aangezien dit betrekking heeft op een beslissing die niet de bestreden beslissing is (zie *supra* punt 2.2).

3.3.2.8. De uitgebreide theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan *in casu*.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt of getuigt van een onzorgvuldig of kennelijk onredelijk optreden van de verwerende partij. Een schending van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht waarnaar verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het middel verwijst, blijkt dan ook niet.

3.3.2.9. Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM, dat het recht op een eerlijk proces waarborgt. Het is echter vaste rechtspraak dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Een schending van artikel 6 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden opgeworpen daar de thans bestreden beslissing niet kadert in het burgerlijk recht of strafrecht.

3.3.2.10. Verzoeker betoogt ten slotte *“Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Dergelijk algemeen nietszeggende betoog volstaat echter niet om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*. Het gegeven dat hij naar eigen zeggen na meer dan 10 jaar moet terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft maakt niet dat deze terugkeer *ipso facto* een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Verzoeker verwacht dat de verwerende partij een afweging maakt in het licht van artikel 3 EVRM, maar dit vereist dat er elementen voorliggen die mogelijkwijzen wijzen op een risico dat deze bepaling geschonden wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst, *quod non*.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het enig middel is prima facie voor zover ontvankelijk, ongegrond en dus niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om huidige vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2016 door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. EKKA